

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 5 grudnia 2017 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. odmówił A. K. prawa do dodatku pielęgnacyjnego. W uzasadnieniu decyzji podano, że na mocy 75 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2017 roku, poz. 1383 ze zm.), dodatek ten przysługuje osobie uprawnionej do emerytury lub renty, jeżeli osoba ta została uznana za całkowicie niezdolną do pracy oraz do samodzielnej egzystencji albo ukończyła 75 lat życia. Komisja lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 30 listopada 2017 roku stwierdziła, że wnioskodawca nie jest niezdolny do samodzielnej egzystencji, a wobec tego brak jest podstaw do przyznania mu prawa do dodatku pielęgnacyjnego (decyzja k. 186 akt ZUS).

W dniu 2 stycznia 2018 roku odwołanie od powyższej decyzji złożył ubezpieczony wnosząc o zmianę decyzji i przyznanie prawa do dodatku. Podkreślił w uzasadnieniu, iż od urodzenia cierpi na mózgowie porażenie dziecięce z cztero kończynowym niedowładem spastycznym i epilepsję oraz widzenie oka prawego z oczopląsem lewostronnym. Wszystko to powoduje, że nie samodzielnie wykonać potrafi wielu czynności zaliczanych do samoobsługi jak: zawiązanie butów, umycie głowy, przeniesienie talerza z zupą itp. (odwołanie k. 3).

W odpowiedzi na odwołanie ZUS wniósł o jego oddalenie argumentując jak w uzasadnieniu skarżonej decyzji (odpowiedź na odwołanie k. 6).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca A. K., urodzony (...), ukończył wyższe studia na Uniwersytecie (...), na Wydziale E.-Socjologicznym (zaświadczenie o ukończeniu studiów k. 10 akt ZUS).

Od 14 września 2006 roku na stałe jest uprawniony do renty rodzinnej (wniosek k. 16).

W dniu 2 lipca 2012 roku złożył wniosek o prawo do renty socjalnej (wniosek k.1 akt ZUS).

Decyzją z dnia 29 sierpnia 2012 roku przyznano odwołującemu prawo do renty socjalnej od od 1 czerwca 2012 roku (decyzja k.22-23 akt ZUS).

Jednocześnie, z uwagi na fakt, iż renta socjalna nie przysługuje osobie, która uzyskuje prawo do renty rodzinnej w wysokości przekraczającej 200% kwoty najniższej renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy, przeliczono wysokość renty rodzinnej od 1 czerwca 2012 roku, czyli od daty przyznania renty socjalnej (decyzja k.24-25 akt ZUS).

Od 23 lipca 2014 roku wnioskodawca zatrudniony jest w Krajowym (...) Społecznym w M. (zaświadczenie k.169).

W dniu 17 października 2012 roku ubezpieczony złożył wniosek o przyznanie mu prawa do dodatku pielęgnacyjnego (wniosek k.163 akt ZUS).

Decyzją z dnia 22 listopada 2012 roku organ rentowy przyznał prawo do dodatku pielęgnacyjnego, okresowo, od 1 października 2012 roku do 30 listopada 2017 roku (decyzja k.166).

W dniu 11 października 2017 roku odwołujący złożył wniosek o dalsze przyznanie mu prawa do dodatku pielęgnacyjnego (wniosek k.178).

Orzeczeniem Miejskiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Ł., z dnia 27 marca 2008 roku wnioskodawca zaliczony został do osób o znacznym stopniu niepełnosprawności na stałe. Ustalono, iż niepełnosprawność spowodowana jest przyczynami: 10-N i 06-E, powstała przed 16 rokiem życia, podobnie jak jej ustalony stopień (orzeczenie k. 12 akt ZUS).

Lekarz orzecznik ZUS orzeczeniem z dnia 31 października 2017 roku ustalił, iż wnioskodawca cierpi na mózgowie porażenie dziecięce z niedowładem czterokończynowym z przewagą w prawych kończynach, praktyczną ślepotę oka prawego, astygmatyzm krótkowzroczny i niewidzenie oka lewego oraz padaczkę oraz stwierdził, iż te schorzenia nie powodują niezdolności do samodzielnej egzystencji (orzeczenie i opinia lekarza orzecznika k. 180 i k.10 dokumentacji medycznej akt akt ZUS).

W dniu 13 listopada 2017 roku wnioskodawca złożył sprzeciw od orzeczenia lekarza orzecznika (sprzeciw k. 12 dokumentacji medycznej akt ZUS).

Po rozpatrzeniu sprzeciwu komisja lekarska ZUS w dniu 30 listopada 2017 roku wydała orzeczenie zbieżne z orzeczeniem lekarza (orzeczenie komisji k. 185 akt ZUS, opinia lekarska k. 16-18 dokumentacji lekarskiej ZUS).

Odwołujący cierpi na mózgowie porażenie dziecięce z czterokończynowym niedowładem spastycznym z przewagą kończyn prawych, padaczkę objawową z mieszaną morfologią napadów oraz stan po plastyce prawego ścięgna A.. Wnioskodawca jest niepełnosprawny od dzieciństwa. Od 14 roku życia jest leczony z powodu padaczki. Napady według lekarza leczącego występują rzadko, co kilka miesięcy lub seryjnie przez 4-6 dni. Odwołujący zgłasza problemy w poruszaniu się, niepełnosprawność rąk, kłopoty z pamięcią i orientacją przestrzenną. Pracuje jako pomocnik administracyjny. Potrzebuje pomocy przy krojeniu, smarowaniu pieczywa, ale jest w stanie samodzielnie spożywać posiłki. Potrzebuje wsparcia przy przemieszczaniu się między łóżkiem a krzesłem. Jest niezależny przy myciu zębów, twarzy, korzystaniu z toalety, ubieraniu i robieraniu się. Zależny jest przy kąpieli całego ciała i wchodzeniu i schodzeniu ze schodów. Kontroluje oddawanie moczu i stolca. W skali B. wynik kwalifikacji wynosi 75 punktów. Dolegliwości te nie naruszają sprawności organizmu w stopniu powodującym konieczność stałej lub długotrwałej pomocy i opieki innej osoby w czynnościach dnia codziennego. Wymaga okresowo czasowej pomocy (opinia biegłego neurologa J. B. k. 13-15).

Ubezpieczony cierpi także na ślepotę i zez oka prawego, astygmatyzm krótkowzroczny i niedowidzenie oka lewego, starcowzroczność oka lewego, jednoocność od dzieciństwa. Istniejące parametry widzenia nie uzasadniają całkowitej niezdolności do pracy i niezdolności do samodzielnej egzystencji (opinia biegłego okulisty R. M. k.17-18).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje :

Odwołanie jako niezasadne podlega oddaleniu.

Dodatek pielęgnacyjny, zgodnie z art. 75 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2017 roku, poz. 1383 ze zm.), przysługuje osobie uprawnionej do emerytury lub renty, jeżeli osoba ta została uznana za całkowicie niezdolną do pracy oraz do samodzielnej egzystencji albo ukończyła 75 lat życia. Jednym więc z kryteriów przyznania dodatku pielęgnacyjnego jest stwierdzona całkowita niezdolność do pracy oraz niezdolność do samodzielnej egzystencji, które to przesłanki muszą wystąpić łącznie.

Całkowicie niezdolną do pracy, w myśl art. 12 ust. 1 i 2 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, jest osoba, która z powodu naruszenia sprawności organizmu utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy zarobkowej i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Natomiast niezdolność do samodzielnej egzystencji zdefiniowana została w art. 13 ust. 5 ustawy jako spowodowana naruszeniem sprawności organizmu konieczność stałej lub długotrwałej opieki i pomocy drugiej osoby w zaspokajaniu podstawowych potrzeb życiowych.

Pojęcie niezdolności do samodzielnej egzystencji ma szeroki zakres przedmiotowy. Obejmuje bowiem opiekę oznaczającą pielęgnację, czyli zapewnienie ubezpieczonemu możliwości poruszania się, odżywiania, zaspokajania potrzeb fizjologicznych, utrzymywania higieny osobistej itp. oraz pomoc w załatwianiu elementarnych spraw życia codziennego, takich jak robienie zakupów, uiszczanie opłat, składanie wizyt u lekarza. Wszystkie zaś powyższe

elementy łącznie wyczerpują treść terminu "niezdolność do samodzielnej egzystencji" /por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 6 marca 2003 r. sygn. I AUa 651/02, opubl. Pr.Pracy 2004/7-8/65/.

W rozpoznawanej sprawie odwołujący się A. K. jest uznany za osobę całkowicie niezdolną do pracy na stałe. Przeprowadzone w rozpoznawanej sprawie postępowanie dowodowe nie pozwoliło na ustalenie, iż zostały spełnione warunki do przyznania prawa do dodatku pielęgnacyjnego

Sąd, oceniając dowód z opinii powołanych w sprawie biegłych lekarzy, uznał je za w pełni wiarygodne i zasługujące na to by stać się podstawą poczynionych ustaleń faktycznych. Biegli opinie wydali po przeprowadzeniu stosownych badań własnych i analizie przedłożonej dokumentacji lekarskiej. Zdiagnozowali schorzenia oraz ocenili ich wpływ na sprawność organizmu i zdolność wnioskodawcy do samodzielnej egzystencji. Pełnomocnik wnioskodawcy wskazał kilka uwag do opinii jednak nie mają one istotnego znaczenia lub są wynikiem niezrozumienia ich treści. Wbrew twierdzeniu pełnomocnika biegły okulista ustalił, iż ubezpieczony nie widzi na jedno oko i słabo na drugie – określił to jednak w sposób bardziej profesjonalny. Pełnomocnik polemizował także z opinią biegłego neurologa wskazując, iż biegły stwierdził, iż nie widzi objawów patologicznych a w ocenie wnioskodawcy wyępują one w postaci objawu B.. Biegły zapoznał się z całą dokumentacją i ocenił stan zdrowia wnioskodawcy także po bezpośrednim badaniu.

Dowód z opinii biegłego ma szczególny charakter, dopuszczany jest gdy wymagane są wiadomości specjalne. Zatem samo niezadowolenie strony z treści opinii nie może stanowić podstaw do jej podważenia

W ocenie Sądu opinie biegłych okulisty i neurologa nie zawierają żadnych braków, a wnioski końcowe do jakich biegli doszli w swoich opiniach wynikają logicznie z ich treści. Pomiędzy złożonymi opiniami nie ma sprzeczności.

Na podstawie opinii biegłych lekarzy z zakresu neurologii i okulistyki Sąd ustalił, że

wnioskodawca cierpi na mózgową porażenie dziecięce z czterokończynowym niedowładem spastycznym z przewagą kończyn prawych, padaczkę objawową z mieszaną morfologią napadów oraz ślepotę i zez oka prawego, astygmatyzm krótkowzroczny i niedowidzenie oka lewego, starczowzroczność oka lewego, jednoocność od dzieciństwa. Stan narządu wzroku nie powoduje całkowitej niezdolności do pracy. Natomiast stan neurologiczny mimo, że powoduje taką niezdolność nie daje podstaw do ustalenia niezdolności do samodzielnej egzystencji. Wnioskodawca potrzebuje bowiem pomocy przy krojeniu, smarowaniu pieczywa, ale jest w stanie samodzielnie spożywać posiłki. Potrzebuje wsparcia przy przemieszczaniu się między łóżkiem a krzesłem. Jest niezależny przy myciu zębów, twarzy, korzystaniu z toalety, ubieraniu i robieraniu się. Zależny jest przy kąpieli całego ciała i wchodzeniu i schodzeniu ze schodów. Kontroluje oddawanie moczu i stolca.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 kpc, orzekł jak w wyroku i oddalił odwołanie.

ZARZĄDZENIE

odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi wnioskodawcy.

28 V 2018 roku.